

Stretnutie so strašidlom

„Hovorím ti, v tom baráku sa svietilo. A nikto v ňom nebýva. Keď som tam vošla, aby som si ho obzrela zvnútra, tak za mojím chrbtom niečo podozrivo buchlo. Spotená ako myš som stadiaľ vybehla a kričala na celú ulicu. Ak chceš obzri si ho, má číslo pätnásť. Je v ulici kde si zbohatlíci stavajú chalupy, nech môžu upratovať o dom navyiac,“ vysvetľovala v jeden krásny zamračený deň mladá dievčina svojej priateľke. Tá na ňu hneď vrhla pohľad, ktorý keby vedel rozprávať, určite nepovie nič slušné. Následne sa ochotne pustila do vyvracania jej konšpiračných teórií:

„Čo mi tu zas splietaš o búde číslo 15 a nejakom strašidle? Ak dúfaš, že ti uverím, obzri sa. Spozna tamtoho rohu sa vynoria cvokári a uvedú ťa na správnu mieru. Keď ti ani toto nestačí, zavolaj si výskumníkov v oblasti paranormálnych aktivít. Objavia tehlu zhodenú prievanom a svietiacu baterku, ktorú tam stratilo hrajúce sa decko. Oni síce odídu sklamaní, ale ty, Simonka moja pološialená, sa aspoň vyspíš spánkom spravodlivých.“

„Nemusíš sa mi hneď vysmievať. Viem čo som videla. Dôkaz ti však odtiaľ nedonesiem. Nechcem pocítiť chladné prsty, ktoré mi zvierajú krk...“ nedala sa odradiť Simona.

„Raz nepochopím, kam chodíš na takéto divné nápady. Veď horory nepozeraš. Najdesivejší film, aký si doteraz videla, bola Snehulienka. Aj tam si pre istotu pretočila koniec. Prestaň mi tu všetko dramatizovať. Keď problémy nemáš, tak si ich radšej ani nevymýšľaj, nejde ti to“ zakončila Natália ich duchaplnú debatu. Svojou špecifickou útechou kamarátke veľmi nepomohla, to je pravda. Aspoň vďaka hnevu na ňu Simona zabudne na všetky nevysvetlené a asi neexistujúce javy v tajomných príbytkoch. Keby takto ľahko šlo vyriešiť všetky problémy. Alebo aspoň Natáliine. Chcela by sa s nimi niekomu zdôveriť, s najväčšou pravdepodobnosťou by však skončila v blázinci so Simou na izbe. Prečo keď sa konečne na ňu usmieva šťastie, nedokáže opätovať jeho úsmev? Je už tiež slabomyseľná?

Takéto a podobné ponuré myšlienky poletovali Natálii hlavou počas jej cesty z hudobnej domov. Pri troche usilovnosti by v sebe našla trochu optimizmu, ale všetka jej snaha sa spotrebovala pri nesení objemného puzdra s gitarou a hľadani úkrytu pred prípadným lejakom. Vďaka zatiahnutému nebu vyzeral ten deň ako dva roky v octe naložená uhorka. Keď jej teda nezlepšili náladu krásy okolitého sveta, rozhodla sa pre rýchlejšiu chôdzu a intenzívnejšiu bezradnosť. Nepomohlo jej ani jedno, pretože asfalt už zdobili drobné dažďové kvapky. Po chvíľke uvažovania sa vybrala skratkou cez jednu neznámu uličku. Obavy zo zablúdenia sa ukázali ako zbytočné, keďže Simona jej túto oblasť vo svojom strašidelnom príbehu dôkladne opísala. Radšej zdvihla hlavu a vrhla ustarostený pohľad na oblohu. Nebo jej ho ihneď opätovalo prívalom dažďových kvapiek s veľkosťou kačacích vajec. Dáždnik pri sebe nemala, nuž sa pustila do hľadania zastrešeného a opusteného úkrytu.

Netrvalo dlho a pred očami oslepenými dažďom a obavami sa zjavila chalúpka poznačená zubom času. Skrývala sa za mohutnými stromami, akoby sa hanbila ukázať svoju ošarpanosť luxusným a nevkusným chatám, ktoré ju obklopovali. Keby ste sa jej však prizreli bližšie,

zbadáte, že je oveľa príjemnejšia a útulnejšia ako hociktorý palác. Natáliina umelecká duša by sa touto oázou pokoja uprostred hlučných snáh o luxusný odpočinok určite nadchla, ale v tom okamihu jej myseľ dokázala spracovať iba dve informácie - nezamknuté dvere a pomerne pevnú strechu. Niekde na dno mysle sa jej uložila aj čierno-biela tabuľka s číslom domu pätnásť.

Vnútro chalúčky ju prekvapilo ešte viac než jej zovňajšok. Napriek hrubej vrstve prachu na kredenci, stole a dvoch neumelo vytvorených stoličkách sa zdalo, akoby sa niekto stále staral o svoj prehnane skromný majetok. Natália radšej podobné nevhodné myšlienky zahнала. Opatrne položila na zem svoju gitaru a usadila sa na jednej zo stoličiek. Stránku v zošite predelila na polovice a pomyslela si:

„Keď som už odsúdená sedieť tu ako zmoknutá kvočka, mala by som spraviť aspoň niečo užitočné. Väčšina ľudí by sa zvládla dostať domov bez problémov, no ja asi nepatrím k väčšine. V každom prípade si vypíšem všetky pre a proti. Snáď sa potom ľahšie rozhodnem. Nechať všetko tak a odísť na niekoľko rokov predsa nejde len tak. Možno do toho nakoniec predsa len nepôjdem.“

Ale z riešenia vážnych životných dilem nebolo nakoniec nič. Natália uprela pohľad na papier pod zápisníkom. Text na ňom bol pravdepodobne v angličtine, navyše spod zošita vytŕčalo len niekoľko slov:

Potvrdenie o prijatí do štúdia a udelení štipendia

Keby nadvihla dľaň, všimli by ste si aj poslednú vetu:

V prípade, že sa uchádzač nedostaví na zápis, jeho nárok na štipendium zaniká.

Kvôli tomuto listu sa cítila celý deň bezradne. Ani si nevšimla rebrík vedúci niekam na pôjd. Upútala by ju na ňom hlavne mužská postava, čo po ňom liezla dole. Jej zovňajšok sa nedal presne rozlíšiť. Pôsobila dojmom, akoby bola tvorená z hmly. Jej odev sa však dá opísať veľmi jednoducho. Pripomínal kroj určený na bežný pracovný deň. Nenápadne sa postavila za Natáliu, odniekiaľ zdvihla sviečku, zapálila ju a položila na okno. Na nehmotnej, no príjemnej tvári jej pritom pohrával šibalský úsmev. Keď Natália zaregistrovala v izbe prúžok hrejivého svetla, vyskočila na rovné nohy a skríkla:

„Kto...kto tu je? Radšej si so mnou nezačínajte! Mám pilník na nechty a nebojím sa ho použiť!“ pohrozila odvážnym hlasom, hoci v skutočnosti sa bála vykonať akýkoľvek prudší pohyb. Chvíľu len načúvala, potom sa ozvala opäť:

„Kurňa, vylez ak si dačo slušné, alebo sa pakuj, lebo za seba neručím!“

Nepatrila síce k najodvážnejším, ani sa nikdy nesnažila predstierať opak, no v danej chvíli nemala na výber. Buď pôjde von, kde zmokne ako túlavý pes, zničí si gitaru a získa prinajmenšom zápal pľúc, alebo ostane vydaná napospas dosť nevysvetliteľnému javu. Len čo dospela k tomuto poznatku, hodila okom na zápisník a zhrozila sa ešte raz. Starosvetským písmom v ňom bolo napísané:

Ak ma chceš vidieť, postav sa na hlavu a pískaj si.

„A ako ťa uvidím s hlavou naopak?“ zmohla sa na úsmev. Nech túto dieru obýva čokoľvek, isto to má zmysel pre humor. O chvíľu sa zjavila ďalšia veta:

„Nad tým som nepremýšľal. V každom prípade sa pozeraj smerom, odkiaľ začuješ výbuch smiechu. Pohľad na teba bude skutočne veselý.“

Natália už takmer spochybnila svoje duševné zdravie. Vtedy sa však z niekoľko milimetrov širokej medzery medzi kredencom a stenou vynorila postava, podišla k nej a veľmi milo sa predstavila:

„Jozef Šmero, teší ma.“

„Natália, ktorej momentálne hrozí menší infarkt. A aj mňa teší,“ skoro priateľsky mu podala ruku. Vzápätí si uvedomila, že určité pravidlá slušnosti sa pri mátohách dodržiavať nemusia. Dľaň so zahanbeným úsmevom odtiahla a radšej sa spýtala:

„Čo ste vlastne zač? Snažíte sa privolať nočné mory úbohým smrteľníkom, alebo tu pobiehate počas pekných mesačných večerov v podobe bezhlavého čierneho psa?“

„Nočné mory neobľubujem a čierneho pitbulla si pred dvoma týždňami kúpil už sused. Pri jeho spôsobe trénovania je len otázkou času, kto bude skôr tým bezhlavým,“ zasvietila Jozefova tvár veselosťou, no vzápätí zas zosmutnela, „a ja tu len pridlho bývam.“

„A desíte slušné polozmoknuté dievčatá,“ neodpustila si drzú poznámku. Musí mu predsa ukázať, že jeho žarty mu len tak neprejdú. Ona sa urazí na kohokoľvek. Aj na strašidlo.

„Pozri sa, mňa by mrzelo, keby som ti spôsobil nejakú ujmu. Lenže toto je môj dom. Vlastnoručne som ho postavil, keď tvoji starí rodičia neboli na svete a pravdepodobne ani v pláne. Dokáže ma pekne naštváť, ak sa tu chodia pred krikom rodičov ukrývať pubertiaci s prvou cigaretou v ruke. Niekedy tu tá drzá banda dokonca vyhľadáva niečo strašidelné a neobvyklé. Vtedy zabudnem, kto je vlastne desivý a snažím sa s nimi spraviť poriadok. Ja nechcem nikoho ľakať, ja túžim len nájsť pokoj,“ po posledných prosebne znejúcich slovách sa ponoril do mlčania. Prečo ju niekto nenaučil, ako treba jednať so strašidlom v ťažkej depresii? Čo keby s ním skúsila pokračovať v rozhovore?

„Nebojte sa, až taký silný šok som neutrpela, keď stále dokážem podrýpať do druhých. Ale aj ja som k Vám len tak vtrhla. Prečo sa so mnou rozprávate ako priateľ a nesnažíte sa ma vyhnúť?“

„Lebo si tu pred problémami neutiekla ako ostatní, ty si ich chcela riešiť,“ vysvetľoval, „pôvodne som ťa chcel nechať na pokoji, ale čo ak budeš potrebovať moju pomoc?“

„Okej, skvele informované strašidlo, ako mi chcete poradiť? Viac, ako viem ja sama, mi určite nedokážete povedať.“

„A čo už sama vieš?“ spýtal sa jej láskavo. Dievčinina snaha hrať sa na svetaskúsenú osobnosť ho očividne nešokovala, ani nepobúrila.

„Uvedomujem si, akú príležitosť som dostala. Všetci môžete si tu aj sám prečítať, ak zvládnete. Kvôli jednej súťaži ma vzali do zahraničia na výberovú hudobnú školu, oveľa lepšiu ako moja doterajšia poobedná hodina hudobnej. S gitarou sa nedá ľahko dostať do orchestra, ale po skončení tejto školy by ma vzali aj keby som hrala na triangel. Lenže nedokážem len tak odísť od rodiny, priateľov, proste od svojho doterajšieho života. Nebude pre mňa jednoduché začínať úplne od nuly niekde v cudzine,“ objasnila Natália mužovi z hmly svoju situáciu.

„Prečo sa nad tým trápíš? Proste choď a skús to, veď vrátiť sa môžeš hocikedy.“

„Áno, a po návrate budem pre všetkých tou, ktorá zlyhala a vzdala sa...“

„Aj odísť a zlyhať bude pre teba lepšie ako ostať na tom istom mieste, ver mi,“ snažila sa s ňou mátoha podeliť o svoju životnú múdrosť. Pohľad, ktorý na neho vrhla, ho jasne vyzýval, nech zmlkne, keď takéto problémy nerieši. Svoje múdrosti tibetských mníchov nech si strčí tam, kam patria. Napríklad za klobúk. Ak očakávala od Jozefa výrok o neznesiteľnej mládeži, bola na omyle. Len sa nad ňou pobavene pousmial a pustil sa do rozprávania:

„Rady do života sa ťažko prijímajú od kohokoľvek, nielen od neprirodzených javov. Avšak ja viem, o čom hovorím. Spomínal som už, že tento dom som kedysi vlastnoručne postavil? Vždy som v ňom žil ako starý mládenec. V mladosti som si nebol istý, či sa chcem oženiť, alebo nie. Riziká sa mi zdali v oboch prípadoch rovnako veľké. Keď som sa konečne rozhodol pre svadbu, neostalo na mňa už žiadne dievča. Žil som si tu sám v pokoji a mieri, kým sa tu neusadila jedna mladá rodinka. Dodnes o nich neviem vôbec nič. Jediný, s kým som občas prehodil pár usmievavých slov, bol ich maličký chlapec Miško. Raz ostal stáť ako prikovaný uprostred cesty, práve keď sa okolo rútil voz so splašenými koňmi. Hocikto iný by sa rozbehol preč, on tam však ostal stáť neschopný akéhokoľvek pohybu. Videl som ho a chcel strhnúť na kraj. Vedel som však, že to nemusím stihnúť. Možno by sa nikomu nič nestalo, my by sme zo seba otriasli prach a kone by si mohli veselo cválať ďalej. Ale čo ak by zadupali aj mňa? Nenašiel som vtedy v sebe skrátka dosť odvahy. Iba som stál a sledoval celú tragédiu. Snáď preto som ešte stále tu a nenašiel som doteraz pokoj...“ zakončil svoj dojímavý príbeh. Aj v šere panujúcom v izbe sa na Natáliinej peknej a zamyslenej tvári dala zazrieť slza.

„Už asi viem čo spravím, aby som kvôli zbabelosti neostala na tom istom mieste. A ak Vám môžem nejako pomôcť...“ spýtala sa Jozefa v rozpakoch.

„Ako? Veď ja sám netuším, čo ma zachráni,“ odvetil, „podľa mňa to nebude v tvojej moci. Skôr by som si mal nejako poradiť sám.“

Do popukaného okna prestal udierať dážď, nuž sa Natália zdvihla k odchodu. Už sa držala kľučky na dverách, keď sa rozhodla dodať pár slov na rozlúčku. Nemôžu predsa od seba odísť ako pozostalí po pohrebe. Pokúsila sa o úsmev a ľahší tón hlasu a položila svojej mátohe jedinú otázku, čo jej zišla na um:

„Kde sa vo Vás berie takéto celkom moderné vyjadrovanie? Vôbec totiž nehovoríte ako vykopávka spred sto rokov.“

V okamihu sa mu tvár o odtienok rozjasnila. Huncútsky na ňu žmurkol a vysvetľoval:

„Ja som sa od tej tragédie veľmi nezmenil, to asi nie je možné. Ale zaujíma ma, ako sa vyvíja a kam speje svet okolo mňa. Preto si občas rád zaskočím k susedom a prečítam si niektoré ich knihy, noviny, občas dokonca mrknem na Facebook a pozriem, o čom si vypisujú ich deti s kamarátmi.“

Predstava rodiny, čo si pokojne oddychuje v záhrade a vôbec netuší, akú vzácnu návštevu má vo svojej obývačke, splnila svoj účel – oboch zachvátil nezadržateľný výbuch veselosti a pretrval až do chvíle rozlúčky.

Natália s úsmevom na perách a slzou na líci stála uprostred cesty, ktorá ju sem doviedla. Sama nevedela, ako sa na nej ocitla. Možno len pri všetkom smiechu nevnímala okolie, ktovie? Chcela sa konečne vybrať domov, pretože sa začínalo stmievať a jej nedávny zážitok ju strachu z tmy nezbavoval. Napriek tomu sa nemohla pohnúť z miesta. Cítila sa, akoby ju voľačo držalo na tom istom mieste. Toto by ju až tak veľmi nevyľakalo, keby sa na ňu zo zákruty nerútilo auto rýchlosťou svetla. Najprv bezmocne hľadela na jeho reflektory, potom začala na ľudoprázdnej ulici hľadať záchranu. Zo zavretých dverí úbohej chalúčky sa vynorila postava tvorená hmlou. Vtedy pochopila, čo sa má stať. Istý Jozef Šmero trochu oneskorene nájde odvahu, strhne ju z cesty a nájde svoj vytúžený pokoj. A ju na pár nasledujúcich týždňov zamestná balenie kufrov a príprava na novú školu. Nemýlila sa. Keď sa auto dostalo do vzdialenosti, v ktorej sa ho mohla dotknúť prstom, zavrela oči a pocítila závan silného vetra. Ten ju odsotil na okraj cesty a v ušiach jej zaznel šepot slov:

„Veľa šťastia vo svete!“

Hoci doteraz zvládala prijímať mierne neobvyklé udalosti ako samozrejmosť, veľmi ju prekvapili kvapky dažďa, ktoré pocítila na tvári. Oči mala ešte stále prižmúrené, otvorila ich až na zvuk hrubého a našťavaného hlasu:

„Decko šialené, čo ťa na tú cestu prilepili Loctidom? Pár milimetrov a zoškraboval by som ťa z nárazníka!“

Natália sa pustila do dost' zmäteného výkladu udalostí, ktoré ju v to popoludnie postretli. Vyzvedala tiež, prečo znova prší a ako je možné, že sa rozvidnelo, keď sa ulica pred chvíľou ponárala do tmy. Chlapíkovi sa však jej reči videli prinajmenšom čudné. Na okamih zauvažoval, či by nebolo lepšie čistiť jej pozostatky z nárazníka. Pozrel na ňu ako na psychopatku a spustil:

„Čo mi tu, prepána, točíš o popoludní a stmievaní? Nie sú predsa ani dve hodiny! A prečo by malo opäť pršať? Veď toto je dnes prvý lejak a začal len pred chvíľou. O akom nešťastnom strašidle tu melieš?“

„Hovorím o Jozefovi, ktorý musel ostať bývať v tamtej chalúpke aj po smrti, lebo nenašiel v sebe silu na... ale veď mi aj tak neveríte,“ mávla rukou nad svojou márnou snahou všetko objasniť. Čoraz viac zhrozený a udivený šofér jej skutočne nedôveroval. Hneď jej skočil do reči:

„Dievča, ty musíš brať niečo strašne silné. Tú prastarú chajdu kúpili pred dvoma - tromi mesiacmi dáki Česi. Odvtedy sa tu len promenujú v sandáloch a ponožkách a snažia sa ju zrekonštruovať. Tak sa ma tu nesnaž vydesiť svojimi historkami. Dnešná mládež je úplne divná,“ zakončil.

„Máte šťastie, lebo táto mládež v blízkej dobe odcestuje,“ zasmiala sa Natália, zdvihla gitaru a pobrala sa domov.